

Csurka István: DR. UTÓLAG VISSZAEMLEKEZÉSE

Soros ellensége a tősgyökeres magyar

Csokorba gyűjtve, egymást erősítő szerkesztésben tálalták hetente, mintegy beleprintelve az olvasó agyába a kormány, a kereszténység, a magyarság elleni támadásokat, és így teremtették meg azt a közhangulatot, amely 1994-ben Horn Gyula szociál-liberális restaurációjához és végül a Bokros-csomaghoz, azaz minden magyar vagyon kiárusításához és a végső eladósodáshoz vezetett.

A két korszakot, a mai írásaim korát, 2008 és 2010 változásait és a *Néhány gondolat...* idejét, 1990–1992-t egy-egy IMF-megállapodás határolja. Senki nem vette észre, hogy az első már benne van a „náci alapvetésben”. 1990 januárjában Németh Miklós – nyilván nyomásra és ráutaltságában összehív egy értekezletet, amelyen kormánya illetékes tagjain kívül, valamint a Nemzeti Bank vezetőin kívül a jövődó kormány képviselőiben Antall József is részt vesz. Tulajdonképpen ő ott akkor a főszereplő. Megegyeznek és aláírják, hogy akármilyen kormány alakul is a már kifizűzött választások után, mindenképpen betartja és aláveti magát az IMF szabályzatainak. A törlesztési kötelezettségnek eleget tesz. Az IMF-et csak ez érdekli. Vagyis minden marad a régiben, az ország nem folytathat önálló politikát, és nem kérhet fizetési halasztást, esetleg elengedést. Antall erről néhány szóban beszámolt az elnökségnek és az értekezletről rövid köz-

lemény jelent meg a sajtóban. De aztán senki nem beszélt róla. Messze ható jelentőségét nem közölték a társadalommal, annál inkább, hogy én a Kun Bélák visszatértétől tartok. Erdemben és sajnos két éves késéssel csak én tárgyaltam meg ezt a kérdést a „náci alapvetésben”. Voltaképpen ez az IMF általi gúzsbakötés, ennek a pusztá felemlítése volt a „náci alapvetés”? Lehet. Nagyon is lehet.

S most, amikor írom ezt a visszaemlékezést már túljutottunk az IMF-megállapodás, a huszonöt milliárdos egészen valóságos láncra fűzés első szakaszán: a Bajnai-kormány már az összeg nagy részének nyakára hágott. Az Orbán-kormány pedig, noha nem írt alá semmit, ezzel a feltétellel veszi át a kormányzást. Nem tehet mást. Az évtizedek alatt felhalmozott adósságmennyiség, amikor a kamatok fizetésére is újabb hiteletet kell felvenni és kötvényeket kibocsátani megfojt minden önálló, nemzeti kezdeményezést. Nem

az SS és nem Wesenmayer vagy Eichmann parádézik Budapesten, hanem az IMF tart fenn korlátozott demokráciát – Bilderberg-demokráciát.

Ez a két IMF megállapodás a két igazi korszakhatár. A második Gyurcsány-Bajnai négy évre, azért volt szüksége a Bilderberg-csoportnak, hogy az államcsődig elgörgesse Magyarországot. Az IMF mentőve béklő és bilincs, a feltétel nélküli és a korlátlan IMF-Bilderberg-uralom. Megjegyzendő, hogy a Bilderberg-értekezletek soha nem zajlanak le az IMF vezetőinek jelenléte nélkül. Az IMF vezetője csak a Soros György által rendezett régi vacsoráról hiányzott, a Margitkertetből, de lélekben ott volt, mint ahogy Antall József is lélekben lett 15 millió magyar miniszterelnöke. Aztán pedig megkötötte a Bilderberg-alapszerződéseket Ukrajnával, Szlovákiával, Romániával.

De az idő mégis áthalad szépen a Bilderberg-csoport fölött. A meghí-

vóm, **Eörsi István** is a pontos helyére manőverezte magát. 1992. október 29-én *Összefüggések* címen cikket írt ellenem a *Magyar Narancsban*. Ezt én most a *Tallózóból* idézem, amely azóta kimúlt. 92-ben azonban hetente jelent meg, összegyűjtve minden vidéken és a fővárosban, a rádióban és a tévében napvilágot látott nemzetellenes és akkor értelemszerűen Csurka-ellenes írást, jelképezve és növelve is azt az irratlan médiafőlényt, amellyel a Bilderberg-oldal akkor rendelkezett. Természetesen megjelentették időnként a *Magyar Fórum* írásait is, avagy a védelmemben adott interjúkat is, amelyekre már hivatkoztam. A főlény azonban kétségtelen volt és nyomasztó. Csokorba gyűjtve, egymást erősítő szerkesztésben tálalták hetente, mintegy beleprintelve az olvasó agyába a kormány, a kereszténység, a magyarság elleni támadásokat, és így teremtették meg azt a közhangulatot, amely 1994-ben Horn Gyula szociálliberális restaurációjához és végül a Bokros-csomaghoz, azaz minden magyar vagyon kiárusításához és a végső eladósodáshoz vezetett. **Eörsi** imígyen szólt:

Csurka István nevezetes irományában háromszoros zsidó ügynöknek nevezte a Magyar Köztársaság elnökét (hiszen az ő értelmezésében Párizs, New York és Tel-Aviv politikai szempontból egyaránt Zsidóország fővárosa.) Október 23-án pedig az a csoda esett meg vele, hogy éppen ő igazolta Marxot. A csurkai elmélet ugyanis behatolt a csurkai tömegbe és anyagi erővé vált. Miért ne tüntessenek egy idegen (pláne háromszoros zsidó) ügynök ellen a tősgyökeres magyar fiatalok?

A mondatokat, amelyek kiemelve szerepeltek a *Tallózó* címlapján 1992. november 5-én zsigeri gyűlés határára. Elemzésemet, amely országos mozgalmakat hívott életre, amelyet akkor már a washingtoni Kongresszusban is megvitattak, hasonló gyűlölködés és lekicsinylés közepett **Eörsi** „irománynak” nevezi. Ez kicsinyes elvakult sértési szándékot és hitelrontást testesít meg a kolléga részéről, aki Soros segítségére sietett azzal, hogy engem is meghívott arra a bizonyos vacsorára. Persze tudom, minden író művei között, különösen, ha sokat ír, akadnak irományok. **Eörsi**, a meghívóm azonban tudatosan minősít. Nyilván tudja, hogy igazságtalanul. De már nem számít, már nincs haverság, nincs kollegialitás és hol van már a közös ügy, hol van már 56. Már csak a Bilderberg-érdekszolgálat van, a magyarság egyik képviselőjével szembeni kíméletlen harc. Megértettem.

Eörsi vitairata a *Magyar Narancsban* egyébként tele van piszkos kis csúsztatásokkal. Tanulmányomban New York, Párizs, Tel-Aviv tengelyről, tehát nem egy topográfiai tényről, hanem egy ideológiai és politikai szövetségről írtam, ő pedig Zsidóország fővárosáról beszél, aminek következtében én hülyének látszom. De van ennél árulkodóbb fordulata egykori vacsorameghívóm tollának. A „csurkai elmélet” ugyanis behatolt a „csurkai tömegbe” – írja – és anyagi erővé vált. Ezzel arra céloz, hogy az október 23-án a Kossuth Lajos téren összegyűlt tömeg, amely kifütyülte Göncz Árpádot nem a magyar nép, hanem egy általam manipulált tömeg és ráadásul ez a tömeg tett valamit. Ez nem igaz, ezek zöm-

mel idős ötvenhatosok voltak, akik nem tettek semmit, csak kifejezték a véleményüket a nyílt társadalomban.

Közülük jó néhányan természetesen októberben már olvasták az én tanulmányomat és véleményt is alkottak róla, meg talán az ellenem indított hajszaról is. Egy írás – „iromány” – elolvasása és véleményezése azonban a nyílt társadalom egyik természetes nem gátolható folyamata. Az idősödő ünneplők tehát nem voltak „csurkai tömeg”, hanem az átlagnál többet szenvedett és most is szenvedő emberek voltak, magyarok. Ez volt elviselhetetlen. Ez váltotta ki **Eörsiből** és a többi bilderbergesből a Gerő Ernő-i minősítést, a csöcseléket, amely most bakfis hajnalpírral bevonva csurkai tömegként bukott ki a száján.

Ez nekem, mi tagadás, nagy elégtétel volt.

Az **Eörsi**-cikk befejezésének megértéséhez pedig kétségtelenül kell egy kis írói vájt fülűség és egy Freudi technika. Mert ugyan miért másért bukna ki **Eörsiből** utóljára a „tősgyökeres magyar fiatalok” kifejezés, ha nem az ősi zsidó szorongás és az ősi gyűlölet, valamint a bilderbergesség miatt. Mi hát az örök ellensége minden bilderbergesnek? A tősgyökeres magyar. Már se lát, se hall **Eörsi** és szitokszónak használja. Ez a végpont, az igazolás. Meghívott és bemutatott iskolatársának, Sorosnak, mint egyikét a tősgyökereseknek, majd néhány év múlva le is akart döfni – mint tősgyökerest.

Mint kicsoda?

Ez itt természetesen most nem utólagos vita egy már válaszolni nem tudó, meghalt íróval, hanem egy jelenség elemzése. A magyarellenség lelepleződésének elemzése, a Bilderberg-célok és magatartások elemzése. Egyetlen igaz állítás sincs a *Tallózó* első oldalára feltolt mondatokban. 1992. október 23-án a Pofosz tagjai, idős börtönviselt, keserű emberek fütyültek ki Göncz Árpádot, kétségkívül a médiaháborúban elfoglalt álláspontja miatt, a nagy sérelem miatt, amit okozott nekik és néhányan közülük azért is, mert ismerték. Például ugyanabban a börtönben sínylődtek, mint az elnök úr, de más elbánásban részesültek. Ez a része annyira piszkos és igazolhatatlan a dolognak, hogy érinteni sem szabad. Tény azonban, hogy a börtöntársak szemében, akik nagyon nehezen éltek 1992-ben és nem jutottak hozzá semmilyen érdemleges politikai szerephez és el kellett viselniük, hogy sorukat teletűzdeljék olyan álpolitikai foglyokkal, valamikkel, akik a másik, a verő oldalon álltak ötvenhatban és után, Göncz Árpád már nem volt tisztelt személy. Nem volt sorstárs. SZDSZ-hez való feltétlen kötődése, a zsidóságot kiszolgáló magatartása függetlenül a börtönbeli magatartása vélt vagy csak híresztelt mivoltától ellenszenvessé tette őt a volt rabtársak tömege előtt. Ez tehát csak annyiban volt, lehetett volna csurkai tömeg, amennyiben magam is ettem rövid ideig rabkosztot Kistarcsán, de Göncz Árpád létezéséről csak hosszú évek múlva szereztem tudomást, amikor az írószövetségben nagy eredménynek könyveltük el, hogy ötvenhatos léte megtehető a műfordítói szakosztály vezetőjévé. Ott a munkáját szerényen, megbecsülten és korrektül látta el.

Csurka István a Hercegprímás utcában